USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **K. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o návrhu na obnovu řízení ve věci sp. zn. 33 Cad 30/2007 u Krajského soudu v Brně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2009, č. j. 33 Cad 186/2008 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se u Krajského soudu v Brně domáhal obnovy řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 33 Cad 30/2007. Jeho návrh krajský soud napadeným usnesením ze dne 18. 3. 2009, č. j. 33 Cad 186/2008 - 10, odmítl, neboť jej shledal nepřípustným ve smyslu § 114 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl kasační stížností z 24. 3. 2009; podání sestávalo z vylíčení majetkových poměrů stěžovatele a příčin tohoto stavu (nevhodné bytové podmínky a spory, jež se k celé situaci váží) a žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť si je stěžovatel vědom nezbytnosti právního zastoupení pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud se zabýval žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce v rámci úkonů činěných ve smyslu § 108 s. ř. s., avšak nakonec (po několika procesních úkonech krajského soudu a stěžovatele, jež jsou přesně popsány v rekapitulační části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ads 121/2009 - 59) nebylo žádosti stěžovatele vyhověno (usnesením ze dne 2. 7. 2009, č. j. 33 Cad 186/2008 - 30) a kasační stížnost proti tomuto usnesení ze dne 2. 7. 2009 ve věci ustanovení zástupce soudem Nejvyšší správní soud zamítl cit. rozsudkem č. j. 6 Ads 121/2009 - 59. Stěžovateli tedy nebyl soudem ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti usnesení ze dne 18. 3. 2009, č. j. 33 Cad 186/2008 - 10. Nejvyšší správní soud poté, co mu byl soudní spis

předložen k rozhodnutí o kasační stížnosti, stěžovatele na tento stav znovu upozornil, vyzval jej k předložení plné moci udělené advokátu, stanovil mu k tomu lhůtu a poučil jej o procesních následcích nečinnosti (srov. informace o probíhajícím řízení z 3. 2. 2010, č. j. 6 Ads 8/2010 - 73).

Stěžovatel soudu v přípisu ze dne 5. 2. 2010 sdělil, že si z finančních důvodů nemůže dovolit zvolit zástupce (advokáta) a současně požádal znovu krajský soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Požádal též Nejvyšší správní soud, aby s rozhodnutím o kasační stížnosti vyčkal do doby, než bude splněna podmínka zastoupení advokátem (její naplnění je „*plně závislé na nezávislých soudech*“).

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně nesplňuje jinou podmínku řízení o kasační stížnosti; podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být totiž stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem. Tato podmínka neplatí pouze v případě, má-li stěžovatel sám, nebo jeho zaměstnanec či člen, který ho zastupuje nebo za něj jedná, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Jak již bylo uvedeno, krajský soud vedl k žádosti stěžovatele řízení o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, avšak toto řízení skončilo (z důvodů spočívajících zcela na straně stěžovatele) zamítnutím této žádosti; procesní postup krajského soudu a důvody pro (konečné) zamítavé rozhodnutí krajského soudu byly předmětem přezkumu v řízení před Nejvyšším správním soudem vedeným pod sp. zn. 6 Ads 121/2009, jež skončilo zamítnutím kasační stížnosti, a tedy potvrzením správnosti rozhodnutí krajského soudu. Stěžovateli nebyl zástupce z řad advokátů ustanoven soudem.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za potřebné činit další procesní úkony ke stěžovatelově opakované žádosti o ustanovení zástupce pro řízení ze dne 5. 2. 2010, neboť stěžovatel v ní neuváděl žádné nové skutečnosti, jež by mohly vést k odlišnému (tedy pro stěžovatele příznivějšímu) rozhodnutí o jeho žádosti než v předchozím případě. Ostatně stejný názor Nejvyšší správní soud zastává konstantně (srov. např. rozsudek z 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150; rozhodnutí je v plném znění dostupné na www.nssoud.cz) a v nyní projednávané věci neshledal žádného důvodu se od něj odchýlit. Konečně je nutno poznamenat, že důvodem pro neustanovení zástupce stěžovateli (zamítnutí jeho žádosti) nebyly pochybnosti o tíživosti stěžovatelových majetkových poměrů, byl jím negativní postoj stěžovatele ke spolupráci s ustanovenými zástupci (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 121/2009 - 59).

Jak bylo uvedeno, stěžovateli nebyl zástupce z řad advokátů ustanoven soudem a ani si jej sám nezvolil, ačkoliv byl na následky nedostatku právního zastoupení pro řízení o kasační stížnosti poučen a, jak vyplývá z jeho vyjádření, byl si jich vědom. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písmo a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení a přes výzvu soudu nebyly odstraněny, takže nelze v řízení pokračovat. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat důvodností kasační stížnosti.

Na okraj přesto Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel by se svou kasační stížností nemohl dosáhnout výsledku, který označuje za podstatu svého případu - změny ve výši vypláceného starobního důchodu. Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 Cad 30/2007, který byl připojen ke spisu téhož soudu sp. zn. 33 Cad 186/2008 je zřejmé, že žalovaná přiznala stěžovateli (předčasný) starobní důchod od 22. 11. 2004 ve výši 2964 Kč (rozhodnutí ze dne 27. 10. 2004, č. X). Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou a domáhal se přezkoumání výše vyměřeného důchodu, neboť z důvodu neúnosných podmínek pro bydlení a pochybení Úřadu práce ve Zlíně nemohl dlouhodobě získat či si udržet zaměstnání; řízení o žalobě skončilo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2007, č. j. 33 Cad 30/2007 - 28, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. Kasační stížnost proti tomuto usnesení krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soud ze dne 17. 7. 2008, č.j. 6 Ads 18/2008 - 58.

V nyní probíhajícím řízení se stěžovatel domáhal obnovy řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o vyměření starobního důchodu (tj. řízení sp. zn. 33 Cad 30/2007). Obnova řízení o žalobě proti rozhodnutí však není ve správním soudnictví přípustná, jak ostatně správně uvedl krajský soud ve svém usnesení, jímž žalobu odmítl. Důvodem pro takovou právní úpravu je to, že institut obnovy řízení obecně slouží k možné změně již pravomocného rozhodnutí v situaci, kdy se objeví nové skutečnosti, které existovaly již v době rozhodování, avšak účastníkům a rozhodujícímu orgánu nebyly a nemohly být známy. Poněvadž správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posuzují zejména zákonnost správních rozhodnutí, tedy vycházejí ze skutkového stavu tak, jak jej zjistil správní orgán, nepřipadá institut obnovy řízení z podstaty věci v úvahu; nově zjištěné skutečnosti je třeba uplatňovat u správního orgánu, jenž se zjišťováním a hodnocením skutkového stavu zabýval v původním řízení a v obnoveném řízení vezme v potaz skutečnosti nově zjištěné. Z právě podaného tedy vyplývá, že krajský soud nijak nepochybil, když stěžovatelovu žalobu na obnovu soudního řízení odmítl.

Pokud se stěžovatel domnívá, že žalovaná neeviduje veškeré doby jeho zaměstnání, a především může doložit, že byl zaměstnán, u kterého konkrétního zaměstnavatele a v jakém období (což mu bylo doporučeno též žalovanou v dopise z 23. 11. 2004, který je založen v soudním spise sp. zn. 33 Cad 30/2007), může se obrátit na žalovanou se žádostí o nové zhodnocení takovýchto skutečností.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu